

Arrest

nr. 261 999 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 19 september 2019 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 18 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juni 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2019 werd ingediend en op data van 29.06.2020 en 12.04.2021 werd geactualiseerd door :

[S.N.] [...]

nationaliteit: Sri Lanka

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 25.02.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2021 met een beslissing van niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en acht maanden voor de eerste, één jaar en vier maanden voor de tweede en één jaar en iets maar dan een maand voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn privéleven. Hij verwijst hierbij naar de sociale en professionele relaties die hij hier ontwikkelde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale en professionele banden twee getuigenverklaringen voorlegt en zijn arbeidscontract met bijhorende loonfiches. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven

aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Sri Lanka uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen familie meer heeft in Sri Lanka waardoor een terugkeer onmogelijk zou zijn. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Sri Lanka en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische vertegenwoordiging is in Sri Lanka maar dat hij zich moet richten tot de Belgische ambassade in New Delhi. Dit zou voor betrokkene niet haalbaar zijn omdat het een verre reis is, hij bij niemand terecht zou kunnen in India en er geen inkomen zou hebben waardoor hij de kosten van een reis en overnachtingen niet zou kunnen dragen. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Sri Lanka; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te New Delhi. Wat betreft de bewering dat een dergelijk verre reis niet haalbaar is en onbetaalbaar zou voor betrokkene, stellen we vast dat dit een loutere bewering is die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Zo maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op de steun van zijn ouders die volgens zijn verklaringen tijdens de asielpprocedure in Amerika verblijven en die hem ook in België financieel zouden ondersteunen. Bovendien zijn er regelmatig Sri Lankanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid,

terwijl dit niet zo is voor andere Sri Lankaanse burgers. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en tot op heden tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 02.04.2021 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.10.2007 waaruit zou moeten blijken dat ook de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België in overweging genomen moeten worden. We merken echter op dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van integratie (met name het feit dat hij tewerkgesteld zou zijn, dat hij niet van plan zou zijn om steun te vragen bij de overheid, dat hij steeds gewerkt zou hebben, dat hij niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij tal van Nederlandse cursussen gevolgd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij redelijk goed Nederlands zou spreken, dat hij zijn best zou doen om Nederlands te spreken met zijn contacten in België, dat hij geruime tijd twee jobs tegelijkertijd gedaan zou hebben, dat hij uitermate leergierig zou zijn, dat hij een zeer harde werker zou zijn, dat hij werkelijk een voorbeeld zou zijn van een geëngageerde werknemer, dat hij hier vele sociale en professionele contacten zou hebben, dat hij niet ten laste zou willen vallen van de staat maar zou willen bijdragen door te werken, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat hij zijn arbeidscontract voorlegt evenals verschillende loonfiches, twee getuigenverklaringen, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, één certificaat Nederlandse taallessen, zijn aanslagbiljet van de belastingen dd. 25.03.2021 en het bijhorende betalingsbewijs, zijn correspondentie met de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie en zijn resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing (9bis) dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

Buitengewone omstandigheden zijn “omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.” Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2021 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in het land van herkomst, in casu Sri Lanka, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoeker sinds zijn aankomst in België heeft gewerkt en de meeste tijd op een legale manier tijdens de asielprocedure, dat hij hier belastingen betaalt en dat hij bij een terugkeer zijn werk zal verliezen.

Er dient onderzoek te worden gedaan naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in het thuisland te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België, tijdelijk illegaal verblijf en negeren van een bevel of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het gaat erom dat hij geruime tijd in België is, met alle gevolgen van dien, zoals de verregaande integratie en werk, betalingen belastingen enz. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

Tweede onderdeel

De wet legt ter zake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in de aanvraag gewezen op onder meer zijn werk en dat hij steeds heeft gewerkt en verder zal kunnen blijven werken, belastingen betaalt enz.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt, zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Derde onderdeel.

Wat verder bepaalde concrete redenen van de beslissing betreft maakt verzoeker volgende opmerkingen.

-De verblijfsduur gedeeltelijk legaal, op zich, en gekoppeld aan de integratie, die niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing stelt dat de betrokkene wist dat zijn verblijf in de asielpprocedure voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat niet deed, dat een zekere behandelingsperiode geen recht geeft op verblijf.

Deze redenering gaat niet op. Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

Dit element is niet opgenomen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

-Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

-Tewerkstelling als belangrijk element bij de buitengewone omstandigheden

Verzoeker heeft in België gewerkt, werkt nog steeds en wil blijven werken.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoeker niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven en dus niet gemachtigd zijn om te werken, maar die hier lang en bijgevolg professionele relaties hebben ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit.

-Afwezigheid Ambassade

Volgens de verwerende partij volstaat de afwezigheid van een Belgische Ambassade in Sri Lanka niet als buitengewone omstandigheid omdat andere onderdanen uit Sri Lanka dan de verzoekers met dezelfde problematiek worden geconfronteerd.

Het is geen motief dat dit voor andere Sri Lankanen geldt. Dit motief is niet ter zake. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit 'andere Sri Lankanen' maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoeker, met name de verre reis naar Indië, geen financiële middelen aldaar, noch in Indië, onmogelijkheid om reis en overnachtingen te bekostigen, geen familie en dus geen onderdak meer in het thuisland enz.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden, terwijl dit niet zo is voor andere Sri Lankaanse burgers".

Maar dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW, aantonen waarom het voor de verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in New Delhi, voor de verzoeker is dat omdat:

"Hij zou zich echter moeten begeven naar New Delhi. Dit is voor verzoeker niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Hij kan er bij niemand terecht, heeft er geen inkomen, in afwachting van de beslissing op de visumaanvraag. Bovendien kan verzoeker die kosten van een reis en overnachtingen niet dragen.

Deze inspanning betreft een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis VW. "

Verzoeker neemt aan dat 'andere Sri Lankanen' niet per se hetzelfde probleem hebben. Zij kunnen misschien wél financiële middelen hebben of terecht kunnen in Sri Lanka of New Delhi etc.

Verzoeker is illegaal -met uitzondering van de jaren wettig verblijf- in ons land zonder de mogelijkheid om voortdurend officieel te werken, geen arbeidskaart noch beroepskaart.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Vierde onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker niet aantoont dat de banden die hij met België heeft aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privé-leven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer uitgesloten is.

Verzoeker kan hiermede niet akkoord gaan. Verzoeker legt immers arbeidscontracten van onbepaalde duur en loonbrieven voor, bewijzen dat hij wordt uitgenodigd om belastingen te betalen en dat hij die effectief betaalt. Bij een terugkeer, zelfs een tijdelijk, zal hij zijn werk verliezen zodat zelfs een tijdelijke terugkeer is uitgesloten.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen of alleszins niet voldoende rekening gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet waarom deze stukken niet zouden volstaan om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze aanvraag, is de beslissing ook onvoldoende gemotiveerd."

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoeker voert allereerst aan dat een aantal overwegingen van verweerder in de bestreden beslissing omtrent zijn handelwijze in België irrelevant zijn, aangezien, in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te worden onderzocht of de aangebrachte argumentatie toelaat te besluiten of het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om deze aanvraag in het buitenland in te dienen. Het gegeven dat verweerder een aantal overtollige overwegingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen leidt in casu evenwel niet tot de conclusie dat hij de door verzoeker aangebrachte gegevens niet tevens heeft getoetst aan het, in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde, criterium *“buitengewone omstandigheden”*.

Door erop te wijzen dat hij al geruime tijd in België is en dit ertoe heeft geleid dat hij verregaand is geïntegreerd, dat hij werkte en belastingen betaalde, toont verzoeker niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven dat werd aangevoerd in de aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd over het hoofd heeft gezien of dat verweerder naliet te onderzoeken of de aangebrachte elementen toelaten te oordelen dat er buitengewone omstandigheden bestaan. Verweerder heeft inzake de duur van verzoekers aanwezigheid in het Rijk en zijn voorgehouden integratie, op goede gronden, uiteengezet dat, uit de rechtspraak blijkt dat deze gegevens in regel *“niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid”*. Hij heeft verder gesteld dat een integratie slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard en dat dit onder meer het geval is indien er sprake is van activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen ten aanzien van de publieke overheden. Hij heeft geduid dat dit in voorliggende zaak niet het geval is en dat de verplichting om een verblijfsmachtiging via de bevoegde diplomatieke post aan te vragen ook niet impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers betoog dat alle elementen kunnen worden ingeroepen om aan te tonen dat buitengewone omstandigheden bestaan houdt daarnaast niet in dat verweerder om het even welk gegeven ook als een dergelijke buitengewone omstandigheid moet aanvaarden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat eerder in een arrest al werd geduid dat een lang verblijf en een goede integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken moet worden aangegeven dat verweerder dit in se niet betwist. Er moet worden herhaald dat verweerder zich niet beperkte tot het aangeven dat, conform de vaste rechtspraak, uit een goede integratie in beginsel geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid, doch dat hij ook aangaf dat integratie in zeer uitzonderlijke gevallen toch als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Hij heeft toegelicht dat hij in voorliggende zaak evenwel geen buitengewone omstandigheden kon deduceren uit de aangevoerde elementen en er blijkt niet dat hij hierbij kennelijk onredelijk optrad.

De uiteenzetting van verzoeker dat het eigenlijk van geen belang is of hij voorheen al dan niet legaal in het Rijk verbleef doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een lang verblijf in België op zich in beginsel slechts nuttig kan worden aangevoerd om een aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde te onderbouwen. Uit het feit dat een vreemdeling gedurende een bepaalde tijdspanne in België heeft verbleven, dat hij banden opbouwde en dat hij werkbereid is, kan op zich niet zonder meer worden besloten dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, kan uit het feit dat een vreemdeling geruime tijd in België is en zich integreert geenszins worden afgeleid dat hij *“normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen”*.

Verzoeker benadrukt dat hij steeds heeft gewerkt, dat deze tewerkstelling voor een belangrijk deel legaal was, dat hij belastingen betaalde en dat hij zijn werk dreigt te verliezen. In dit verband dient te worden gesteld dat verweerder, op goede gronden, heeft gemotiveerd dat verzoeker niet langer over de vereiste toestemming beschikt om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Verzoeker kan niet voorhouden dat het feit dat hij zijn werk dreigt te verliezen als een buitengewone

omstandigheid moet worden beschouwd aangezien hij niet meer mag werken in België. Verzoeker zet voorts niet uiteen op welke basis hij meent dat verweerder het feit dat hij in het verleden werkte en belastingen betaalde had dienen te weerhouden als gegevens waaruit kan worden afgeleid dat hij heden niet via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging zou kunnen aanvragen.

Verzoeker voert aan dat de wetgever heeft bepaald dat bepaalde elementen nooit aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, doch dit impliceert niet dat verweerder alle andere gegevens automatisch dient te aanvaarden als gegevens waaruit het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Zoals verzoeker zelf terecht aanvoert, beschikt verweerder over een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen of bepaalde gegevens of situaties toelaten te oordelen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat. In de mate dat verzoeker betoogt dat gegevens die verweerder in het verleden wel heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden in zijn geval niet als dusdanig werden aanvaard, merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft zijn bewering met stukken te onderbouwen. Daarenboven moet worden gesteld dat elk dossier individueel moet worden onderzocht en dat het feit dat een bepaald gegeven, in combinatie met andere gegevens, in een bepaald dossier toelaat het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen niet inhoudt dat dit gegeven, in een ander dossier, waar eventueel ook nog andere elementen spelen, aanleiding dient te geven tot een zelfde beslissing.

Verzoeker toont, door te beweren dat het de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, maar die reeds lang in België zijn en bijgevolg professionele relaties hebben ontwikkeld tot een verblijf te machtigen, geenszins aan dat verweerder in casu een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", zoals bepaald in voormeld wetsartikel.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat verweerder overwoog dat hij niet kan aanvaarden dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure omdat er geen Belgische diplomatieke post is in Sri Lanka en hij de kosten verbonden aan een reis naar New Delhi, om deze aanvraag daar in te dienen, niet kan dragen. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker zijn bewering dat hij niet over voldoende financiële middelen kan beschikken niet aannemelijk maakt en dat hij niet aantoonde dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn in de Verenigde Staten verblijvende ouders, die hem volgens zijn verklaringen voordien ook al zouden hebben gesteund. Verweerder heeft zich dus niet, zoals verzoeker nochtans laat uitschijnen, beperkt tot de mededeling dat alle Sri Lankaanse burgers zich geconfronteerd zien met het feit dat zij om een verblijfsmachtiging te kunnen krijgen een beroep moeten doen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi om uiteen te zetten waarom hij verzoekers argumentatie met betrekking tot de moeilijkheden die hij zou ondervinden om vanuit het buitenland een verblijfsmachtiging aan te vragen niet aanvaardt. Verzoekers kritiek op een overtollige overweging kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat hij niet kan akkoord gaan met verweerders vaststelling dat het door hem aangevoerde privéleven in België een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst niet in de weg staat moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder enig dienstig overtuigingsstuk uit het oog verloor of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Verzoeker voert weliswaar opnieuw aan dat hij in het verleden werkte en belastingen betaalde en dat hij dreigt zijn werk te verliezen, maar gaat voorbij aan verweerders overweging dat hij slechts kon werken tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij heden niet beschikt over de vereiste toelating om enige arbeidsbetrekking in België in te vullen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Op basis van de beschouwingen van verzoeker kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven "*beginsel van behoorlijk bestuur*" worden vastgesteld.

2.2.7. Verzoeker toont niet aan dat hij enig gezinsleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Met zijn uiteenzetting omtrent de banden die hij opbouwde in het Rijk toont hij evenmin aan dat enig aspect van zijn privéleven, dat effectief onder de bescherming van deze verdragsbepaling zou vallen, in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk afwijst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK